אחת לכלל ואחת לפרט ואחת לדברים שאינן נאכלין, ולרבי שמעון דאמר דברים שאין נאכלין אין חייבין עליהם משום טומאה לאיתויי מאי, לאיתויי חטאות הפנימיות, ס"ד אמינא הואיל *ואמר רבי שמעון כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול, א] משום טומאה נמי לא ליחייב, קמ"ל: נומי ר' שמעון ב](מחייב) את שדרכו לאכול כו': איתמר רבי יוחנן וריש לקיש רבי אלעזר ורבי יוסי ברבי חנינא חד מהאי ג] זווא וחד מהאי זווא חד אמר מחלוקת בטומאת בשר אבל בטומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה וחד אמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו, ד] מאי טעמא כיון דקרינא ביה °והבשר אשר יגע בכל טמא קרינן ביה °וטומאתו עליו רב טביומי מתני הכי, רב כהנא מתני ה] הכי: חד מהאי זווא וחד מהאי זווא אסיפא חד אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה וחד אמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו, אמר רבא מסתברא כמ"ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מאי טעמא כיון דלא קרינא ביה °וטומאתו עליו ונכרתה לא קרינן ביה והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל *והאמר מר °והבשר לרבות עצים ו] ולבונה לפסולה בעלמא:

מתני'

*לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זובח לשם השם לשם אשים לשם ריח לשם ניחוח, והחטאת והאשם לשם חטא, אמר רבי יוסי ז] אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי בית דין שאין המחשבה הולכת אלא אחר העובד:

גמ'

אמר רב יהודה אמר רב עולה לשם עולה לאפוקי לשם שלמים דלא, אשים לשם אשים לאפוקי כבבא דלא, ריח לשם ריח לאפוקי אברים שצלאן והעלן דלא *דאמר רב יהודה אמר רב אברים שצלאן והעלן אין בהן משום ריח, ניחוח לשם הנחת רוח, לה' לשם מי שאמר והיה העולם. אמר רב יהודה אמר רב חטאת ששחטה לשם עולה פסולה, לשם חולין כשרה, אמר ר' ח] אלעזר מ"ט דרב °ולא יחללו את קדשי בני ישראל קדשים מחללין קדשים ואין חולין מחללין קדשים, מתיב רבה אמר רבי יוסי ט] אף מי שלא היה בלבו לשם אחד מכל אלו כשר שהוא תנאי ב"ד טעמא שלא היה בלבו כלל הא היה בלבו לשם חולין פסול, א"ל אביי י] דלמא לא היה בלבו כלל כשר ומרצה הא היה בלבו לשם חולין כשר ואינו מרצה. א"ר יא] אלעזר חטאת ששחטה לשם חולין כשרה משום חולין פסולה כדבעא מיניה שמואל מרב הונא מנין

אחת לכלל ואחת לפרט · לדרוש דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא יב] והנפש אשר תאכל בשר [מזבח השלמים] (ויקרא ז) והלא שלמים בכלל כל *הקדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהם ולומר לך מה שלמים מיוחדים קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח (בכלל כל הקדשים אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל יג] וטומאתו עליו (שם כב) כל הקדשים בכלל): **לדברים שאינן נאכלין** · כגון עצים ולבונה שאינן ראויים לאכילה אם אכל מהם בטומאת הגוף חייב כרבנן דמתניתין: **ולר"ש** · דמתני': **חד מהאי** יד] **זווא** · אמרי חדא מילתא, ואידך תרי חדא מילתא: **חד אמר** · חד מהאי טו] זווא אמר מחלוקת שנחלקו חכמים על רבי שמעון שחייב: **בטומאת בשר** · אם אכלן לעצים ולבונה טמאין לוקה משום לאו דוהבשר אשר יגע בכל טמא וגו' (ויקרא ז) דאמר מר (חולין דף לו:) והבשר יתירא לרבות עצים ולבונה: **אבל בטומאת הגוף** · והן טהורים דברי הכל אינו לוקה דלא איתרבו בה: **הכי גרסינן כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע וגו' קרינן ביה וטומאתו עליו ונכרתה** · כלומר כיון דבטומאת בשר אמרי רבנן לוקה אעצים ולבונה, בטומאת הגוף נמי אית להו דלוקה דהא גבי הדדי כתיבי: **אסיפא** · אמילתיה דר"ש והכי אמרינן מחלוקת דרבי שמעון אדרבנן דלא לקי, בטומאת הגוף, דלא רבי רחמנא אבל בטומאת עצמן דרביניהו קרא דברי הכל לוקה: **כיון דלא קרינן בהו** · בעצים ולבונה לרבי שמעון וטומאתו עליו דטומאת הגוף, לא קרינן בהו והבשר אשר יגע וגו': **לפסולה בעלמא** · ומעלה דרבנן היא וקרא אסמכתא טז] בעלמא הוא והכי אמרי' בפסחים (דף כד:) דאין לוקין עליו: **מתני' לשם זבח** · לאפוקי שנוי קדש כגון לשם זבח אחר: **לשם זובח** · לאפוקי שנוי בעלים והא ילפינן להו מקראי בפ"ק (לעיל ד:): **לשם אשים לשם ריח** · בגמרא מפרש לאפוקי מאי ויליף לה מקרא: **לשם חטא** · לשם חטאו שהוא מביאו עליו: **אף מי שלא היה בלבו כו'** · ששחט סתם כשר: **שהוא תנאי בית דין** · יז] ששחט סתם כדאמרן בפ"ק (לעיל ב:) יח] התנו בית דין דלא לימא לשמו דלמא אתי למימר שלא לשמו: **שאין המחשבה הולכת אלא אחר העובד** · הלכך אי הוה יט] שלא לשמו אע"ג דבעלים אמרי לשמו לאו מידי הוא, דלאו בדידהו תליא מילתא דכתיב המקריב אותו לא יחשב (ויקרא ז): **גמ' עולה, לשם עולה כו'** · קרא קדריש עולה אשה ריח ניחוח לה' (ויקרא א) ואע"ג דלאו בשחיטה כתיב אשכחן ליה בשלמים גבי זביחה והקריב מזבח השלמים אשה לה' (שם ג) שתהא זביחה לשם שלמים לשם אשים לשם כ] השם והאי דנקט הכא קרא דעולה משום דכתיבי כולהו גביה וגבי שלמים לא כתיב בההוא קרא ריח ניחוח: **לאפוקי כבבא** · ע"מ לעשותו חתיכות לצלות בגחלים קרבוניא"ש בלע"ז ודוגמתו בעירובין כא] (דף כט:) ונייתי *הוגנא דערבתא ונכביב וניכול: כב] **אין בהם משום ריח** · דכיון דצלאן תחלה חוץ למערכה תו לא מסקי ריחא: **הנחת רוח** · נחת רוח לפני הקדוש ברוך הוא שאמר ונעשה רצונו: **ולא יחללו** · אין דבר אחר מחלל את קדשים, אלא מי מחללו, קדשים מחללין קדשים כדנפקא לן (לעיל ה') דבמחשבה שלא לשמו מחללים ששחט אותה לחטאת: **טעמא דלא היה בלבו כלל** · ששחטו סתם וממילא קרב לשמו: **הא לשם חולין כשר ואינו מרצה** · וכי אמר רב נמי כשרה ואינה מרצה קאמר: **לשם חולין** · שיודע שהיא חטאת ושחט לשם חולין כשרה כדאמרן שאין חולין מחללין קדשים: **משום חולין** · כסבור כג](שהיא)חולין פסולה דהייט מתעסק בדברים אחרים ואינו עסוק בקדשים:

מתעסק

אחת לכלל ואחת לפרט · לאו כלל ופרט ממש כד] דמרוחקים זה מזה הן אלא דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד על הכלל כולו יצא כדדרשינן כה] עלה בפ"ק דיבמות (דף ז') ומרבינן כל קדשי מזבח וממעטינן קדשי בדק הבית וא"ת כו] קדשי בדק הבית נמי תיפוק לי מיקרב דדרשי' בכשר ליקרב וי"ל דהוה אמינא כי בעינן כז] כשר ליקרב הני מילי בקדשי מזבח וא"ת הא דאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כה:) כל טהור יאכל בשר הניתר לטהורים חייבין עליו משום טומאה כו' למעוטי בשר לפני זריקה תיפוק ליה מיקרב דדרשינן לעיל כח] בכשר ליקרב הא כיצד יש לו מתירין משיקרבו מתירין כו' וי"ל דלריכי דאי כתב רחמנא כל טהור ולא כתב יקרב הוה אמינא דקודם זריקה חשיב ניתר לטהורים כיון דיכול לזרוק לכתחילה ולא הוה ממעטי' אלא טמא לפני זריקה *לן ויוצא ועוד אילטריך יקרב לאין לו מתירין משיקדש בכלי ואי כתב רחמנא יקרב ולא כתב כל טהור הוה אמינא אפילו פיגולין ונותרות ולא הוה אמינא מזבח השלמים מיעוט אי לאו קרא דניתר לטהורים: **אבל** בטומאת הגוף דברי הכל אינו לוקה · וא"ת והא אמרינן לעיל שלש כריתות בשלמים חד לדברים שאין נאכלין כט] לכל הפחות תפשוט דר' יוחנן דאמר כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו ל] ועוד תניא במעילה (דף י') גבי לבונה וחייבים עליה משום פיגול ונותר וטמא וי"ל דדוקא מלקות קאמר דאינו לוקה דלא איתרבו אלא לענין כרת ומיהו לא משמע הכי מדקאמר כיון דקרינן ביה והבשר אשר יגע קרינן ביה וטומאתו עליו משמע דאיירי נמי לענין כרת:

מחלוקת בטומאת בשר · הך פלוגתא דהכא בין ללישנא קמא בין ללישנא בתרא לא שייכא לפלוגתא דרבי יוחנן ור"ל דטמא שאכל בשר קדש לפני זריקה בפ' כל הפסולין (לעיל דף לד') ובין לאביי ובין לרבא דהתם יש לייסב · וק"ל:

מנין

נז א מיי' פ"ח מהל' פסה"מ הל' ט:
נח ב מיי' פ"ח מהל' טומאת אוכלין הל"ט ופ"ז מהלכות איסורי מזבח הלכה ח:
נט ג מיי' פ"ד מהל' מעה"ק הל' יא:
ס ד מיי' פ"ו מהלכות מעה"ק הלכה ד:
סא ה מיי' פט"ו מהל' פסה"מ הל' ד:

לעיל מג. [וש"נ]

נושא/מבנה

① ⑪ ב' לשונות במח' אמוראים כדי להסביר המח' בין החכ' ור"ש בענין חיוב טומאה בעצים ולבונה

צ"ל ל"ק הו לן ויוצא להכי אילטריך יקרב ליש לו מתירין משיקרבו מתירין ועוד אילטריך כו'

שיטה מקובצת

א] משום טומאה נמי לא ליחייב וקשה דמשמע דהא ברא תליא והרי מנחת נסכים וכו' דאין חייב [עליו] [עליהן] משום פיגול וחייב עליו משום טומאה לכך נראה [illegible] משום דאמר שלמים יצא מן הכלל ללמד על טומאה ופריך [illegible] דר"ש דריש [illegible] פיגול דוקא בדבר שהוא על מזבח החיצון כשלמים חייבין עליו משום פיגול [illegible] דריש משלמים דגבי טומאה דוקא דבר שהוא על מזבח החיצון כשלמים חייבין עליו משום טומאה קמ"ל. מהר"ם ז"ל: ב] תיבת מחייב נמחק: ג] חד מהאי זווא וחד מהאי זווא: ד] מחלוקת בזו אמר רבא מסתברא כמ"ד כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו מאי: ה] כהנא מתני הכי חד תיבת מתני נמחק: ו] ולבונה לפסולא בעלמא [illegible] ומעלה דרבנן הוא [illegible] ולא ללקות עליו ולעולם דאורייתא הוא. מהר"ם ז"ל: ז] יוסי שמעתי שאף מי: ח] אלעאי תיבת אלעזר נמחק: ט] יוסי שמעתי שאף מי: י] דילמא לא היה בלבו כלל כשר ומרצה תימה מנ"ל למידק הכי הא [illegible] לשם

[illegible] דפשיטא דמחשבת חולין לא פסלא באימורין דהן עצמן שלא הקטירו אימוריו כשר וי"ל דמ"מ משמע ליה מדנקט שלא היה בלבו דלגבי היכא דמצינו למידק דייקינן וא"ת מנ"ל למידק הכי סמילתיה [illegible] לישנא דר"י משמע לא מבעיא היה בלבו לשם אלו דכשר (אלא) [אבל] למידק הא היה בלבו לשם חולין כשר היכי משמע כלל וצ"ע : יא] אלעאי תיבת אלעזר נמחק : יב] יצא כיצד והנפש אשר תאכל [illegible] : יג] ישראל לה' וטומאתו : יד] חד מהאי זווא וחד מהאי זווא : טו] זווא אמר כו' שמעון לומר שחייב הס"ד : טז] אסמכתא עיין לעיל (דף לד ע"א) בתוס' ד"ה ואפי' : יז] דין שישחוט : יח] אתנו [illegible] אמר שלא : כ] לשם השם והאי דנקט כו' קרא ריח ניחוח הס"ד : כא] בעירובין בבבל מערבין (דף כט ע"ב) ונייתי סווינא דערבתא : כב] וניכול הס"ד מה"ד דלא כלומר שצריך שיניחנו במזבח עד [illegible] למדי ולא יורידנו משנצלה מעט הס"ד : כג] כסבור שהיא חולין פסולה : כד] ממש דהא הפרט בשלמים כתיב וכלל בפרשת אמור וא"כ הוי פרט וכלל ואיתרבי כל מילי אלא כיון דמרוחקים זה מזה הן [illegible] בפרט וכלל אלא דרשינן כדבר שהיה : כה] כדדרשינן בפ"ק דיבמות שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו לומר לך מה שלמים קדשי מזבח אף כל קדשי כו':כו]וא"ת למה לי למעוטי קדשי בדה"ב תיפוק [illegible] איש אשר יקרב דדרשינן לעיל בהוכשר ליקרב : כז] הוכשר ליקרב ה"מ בקדשי מזבח וכן הא דדרשינן לעיל באינו ניתר לטהורים אינו חייבין עליו משום טומאה והר"ר יעקב מקינון פי' דהא דקים לן לעיל [illegible] יקרב בהוכשר ליקרב קאמר ולא בנוגע ממש היינו מכח האי פרט דשלמים שיצא מן הכלל ללמד כו' ובשלמים כתיב בהדיא אכילה ומינייהו שמעינן דבכל הקדשים נמי לא מיחייב אלא דוקא באכילה [illegible] יקרב לאו בנגע קאמר אבל בקונטרס פי' משום דבההוא עניינא כתיב אכילה דחק את עצמו מאד דההוא במעשר כתיב דסגי להו בטבילה בלא הערב שמש ושמא הקונטרס ר"ל דגילוי מילתא הוא' לשון [illegible] לעיל בהוכשר : כט] נאכלין וטומאת הגוף הוא לכל הפחות תפשוט דר' יוחנן הוא דאמר : ל] בזו ותו היכא מצינו לאוקמא מתניתין בטומאת בשר דהא לעיל פירשנו מקרא דוינזרו דמשמע דמיירי בטומאת [illegible] למלקות קאמר דאינו לוקה דנהי דאיתרבי לכרת למלקות לא איתרבי ומתניתין ה"ק ר"ש אומר בדבר שדרכו לאכול חייב לא שנא בטומאת הגוף בכרת ולא שנא בטומאת בשר בלאו אבל עצים ולבונה [illegible] כו' עד כרת דוטומאתו עליו כתיב גבי כרת וי"ל דה"נ לא קאמר לענין כרת אלא לענין מלקות קאמר דומיא דבשר אשר יגע בכל [טמא] דמיירי לענין מלקות דבבשר ליכא [כרת] וה"ק כיון דקרינא ביה והבשר [אשר יגע בכל טמא להתחייב במלקות משום טומאת בשר] קרינן ביה וטומאתו עליו להתחייב במלקות · לשון הר"פ :

לדעתכם

ג"י ל"ק הקדשים סוף אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל וטומאתו עליו כל הקדשים בכלל ולמה יצאו כו' ל"ק בשם ס"י ומחק מן בכלל עד הקדשים בכלל

חולין לו: ושם

לעיל כג

מנחות כה.

לעיל ג.

שם איתא לייחד סוגי"

ויקרא ז

כ) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף והבשר כל טהור יאכל בשר

כא) והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה

נושא: כוונה הבעלים בשעת שחיטת קדשים

מבנה: הבהלת כוונות הגלויות

מבנה: חטאת ששחטה לשם...

נושא: מתעסק בקדשים פסול